

Dr. Kadlót Erzsébet

ügyvéd

Alkotmánybíróság
részére
1015 Budapest
Donáti u. 35-45

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/ 00 2 1 2 - 0 / 2021
Érkezett:	2021 FEBR 0 2.
Példány:	1
Melléklet:	1 db
Kezelőiroda:	7

TÖRVÉNYSZÉK 14.	
E-mailen / Faxon	
Dátum:	2021 -01- 0 4
Példány:	
UőIP: 2021	20826/20

Tárgy: **Alkotmányjogi panasz**

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Indítványozó

- az Alkotmánybíróság Ügyrendjéről szóló 1001/2013. (II. 27.) AB Tü. határozat (a továbbiakban: Ügyrend) 27. § (1)-(4) bekezdései szerint, a csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselője útján,
- az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 53. § (1) bekezdése, és az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d*) pontja szerint,
- az Abtv. 27 § *a*) és *b*) pontjaiban foglalt feltételek bekövetkezésére alapítva,

a l k o t m á n y j o g i p a n a s z t

terjeszt elő.

I. Az Alkotmányjogi panasz tárgya és jogi feltételeinek igazolása

2. Az Indítványozó az alkotmányjogi panaszt – a II. pontban az **alkotmányjogi összefüggéseket is részletesen indokolva** – a Fővárosi Ítéltábla **2. Pf. 20.407/2020/6/II.** számú ítélete, valamint az ennek alapjául szolgáló, az ezzel helyben hagyott, a Fővárosi Törvényszék **28.P.20826/2020/2-I** számú **ítélete**, mint **alaptörvény-ellenes határozatok** ellen, azok alaptörvény-ellenességének megállapítása és az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján történő megsemmisítése iránt terjeszti elő. A megjelölt ítéletek az Indítványozónak az Abtv. 27. § *a*) pontja szerint az Alaptörvényben biztosított jogait sértik, és az Abtv. 27. § *b*) pontja szerinti, rendes jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette.

3. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló, legutolsó, 2020. szeptember 15-én kelt és jogerős másodfokú ítélet az Indítványozó számára **2020. november 2-án kézbesített**. Erről a bírósági iratok között a formanyomtatvány szerinti, úgynevezett digitális térítvevénynek kell rendelkezésre állnia. Ez alapján alkotmányjogi panasz az Abtv. 30. § (1), (4) bekezdései, valamint az Ügyrend 28. § (1)-

(2) bekezdései szerint **határidőben előterjesztett**.

4. Az Indítványozó bejelenti, hogy az alkotmányjogi panasz tárgyával kapcsolatban az Abtv. 31.§ (1)-(2) bekezdésében foglalt **kizáró okok nem** állnak fenn. Az Indítványozó **felülvizsgálati kérelmet nem** terjesztett elő.

5. Az Indítványozó jogsérelmei **a támadott határozat jogerőre emelkedésével** véglegesen következtek be, illetve folyamatosan következnek be, és azok orvoslására vonatkozóan bírói út vagy egyéb hatékony jogorvoslati lehetőség számára nem áll rendelkezésre.

6. Az Indítványozónak az Abtv. 27. § harmadik fordulatában megkövetelt, **közvetlen, aktuális** az ügyben való **személyes érintettsége fennáll**, minthogy a bevezetőben megjelölt határozatok rá vonatkoznak, ő volt a polgári eljárás **felperese**.

7. Az Ügyrend 56. §-ban foglalt rendelkezésekre figyelemmel a természetes személy Indítványozó bejelenti, hogy **személyes adatai közléséhez**, és a **nyilvánosságra** hozatalhoz **nem**, járul hozzá, kéri az ennek megfelelő eljárás biztosítását.

8. Az Indítványozó – az anyagi jogi feltételek között részletezendően, az Abtv. 29. §-ának szem előtt tartásával – az Abtv. 52. § (1) bekezdés *(1b)* és *f)* pontja szerint előterjesztett, **határozott kérelemként kijelentett** indítványa, hogy:

az Alaptörvény az Alaptörvény Szabadság és Felelősség fejezetben alapjogként meghatározott,

- a **II. cikk** szerinti, emberi méltósághoz való jogra,
- a **VI. cikk (1) bekezdésében** védett jóhírnév védelméhez való jogra,
- a **XXVIII. cikk (1) bekezdésében** foglalt foglalt, **tisztességes eljáráshoz**, független és pártatlan bíróság által lefolytatott nyilvános tárgyaláshoz és ésszerű határidőn belüli határozat meghozatalához való jogra vonatkozó,

sérelmeire figyelemmel

b) **határozottan kéri** az Alkotmánybíróságtól,

c) a 2. pontban azonosított, jelen indítvánnyal támadott **ítéletek alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését** [Abtv. 52. § (1b) *e)* pont], megállapítva, hogy a bíróságnak az Abtv. 43. § (2)- (3) bekezdésében és a Pp 427. § (1) bekezdés *b)* pontjában foglaltak figyelembe vételével az eljárást meg kell ismételni.

II. Az alkotmányjogi panasz közvetlen előzményei

A) A releváns ténybeli előzmények összefoglalása

9. [REDACTED] Indítványozó 1968-ban helyezkedett el bírósági adminisztrátorként a [REDACTED] Járásbíróságon, majd 1971-ben került sor bírósági fogalmazói kinevezésére; a jogi szakvizsga letételét követően pedig, 1973-ban a [REDACTED] Járásbíróságra nyert bírói kinevezést. 44 év igazságügyi szolgálati jogviszonyt követően – ebből 40 évet – büntetőjogi szakágban bíróként letöltve – címzetes ítélőtáblai bíróként és 20 éves ciklust követően, törvényszéki elnökként ment

nyugdíjba, 2012. június 30-án. Bírói és elnöki tevékenysége mellett, illetve e tisztségei kiteljesedéseként kiemelkedő szerepet töltött be a bírósági igazgatás rendszerváltást követő alkotmányos újraszervezésében, majd a megalakuló Országos Igazságszolgáltatási Tanács (a továbbiakban: OIT) tagjaként az országos bírói igazgatásban. Országos ismertségét, a bírák közötti megbecsülését, valamint a tudományos, szakmai és az irodalmi életben szerzett nemzetközi kapcsolatait, csakúgy, mint kiterjedt bírói és magánéleti kontaktjait – egész pályafutása alatt – tudatosan és kitartóan annak érdekében kamatoztatta, hogy a magyar bíróságok működése – elismerten – az európai trend élvonalába emelkedjen, a magyar bírák képzése, képzettsége, munkakörülményei, munkavégzése az Uniós átlagot meghaladó kereteket között válják napi valósággá. Életpályáját, magas szintű bírói tevékenységét, kiemelkedő igazgatási munkáját, a civil szférában a bíróságok és a lakóhelyi közösségek érdekében tanúsított konzekvens működését számtalan hazai és külföldi kitüntetés, oklevél, magas szintű elismerés tanúsítja. Ilyen életpályát követően az Indítványozónak a jogszabályváltozás folytán váratlanul bekövetkezett nyugdíjazásakor is az volt a szándéka, hogy amíg azt csak egészségi állapota lehetővé teszi – nyugalmazott bíróként és tapasztalt igazgatási vezetőként – továbbra is, minden ellenszolgáltatás nélkül az igazságszolgáltatás javára tevékenykedik.

10. Az Indítványozó a rendszerváltást követő első elnöki ciklusa alatt, 1993-tól kezdődően, speciális többletfeladatként kapta meg a [REDACTED] alatti 1300 négyszögöles – addig Magyar Jogász Szövetség kezelésében működő – meglehetősen gyatra állapotban lévő igazságügyi üdülő üzemeltetését, minthogy az igazságügyi minisztérium nem kívánt ezekkel az ingatlanokkal foglalkozni. Az Indítványozó bírósági személyi állomány szerény rekreációs lehetőségeinek biztosítása érdekében – tudomásul véve, hogy költségvetési többlet-forrást az ingatlanhoz a bíróság nem kap – minden ellenszolgáltatás nélkül személyes közreműködésével és munkatársai segítségével az ingatlant szisztematikusan felújította, és nyugdíjba vonulásáig – a funkcionálisan, de nem fejezetszinten elkülönített, speciális szabályoknak (az Aht. szintjén sem) nem alávetett „üdülő költségvetés” fejezet szerint – felügyelte az üzemeltetését.

11. A nem funkcionális jellegű, össz bírósági érdeket szolgáló egyéb ingatlanok és a vonzatukba tartozó tevékenységek, a karbantartástól a parkolásig terjedően, a bírói szervezetről szóló 1997. évi LXVI. törvény alapján a megyei elnökök gazdálkodása alá kerültek anélkül, hogy a megyei költségvetésen belül erre nevesített, a fejezetgazda által elkülönített (pántlikázott) költségvetés került volna megállapításra. Ésszerűségi és célszerűségi szempontok alapján a megyei elnökök – így az Indítványozó is – gondoskodtak a transzparencia érdekében a források és bevételek külön kezeléséről, a funkcionális és egyéb feladatok finanszírozásának külön tartásról. A komplexum üzemeltetésére vonatkozó rendelkezéseket a [REDACTED] Megyei Bíróság majd a [REDACTED] Törvényszék Szervezeti és Működési Szabályzata – minden költségvetési és gazdálkodási szempontnak megfelelően – teljes körűen tartalmazta. E szabályzat tartalmáról, a felperes tevékenységéről az OIT úgyszintén tudott, azt ellenőrizte, miként része volt ez a Számvevőszék vizsgálatainak is. A szabályzat, valamint annak változásai összhangban álltak a bíróságok szervezetéről és működéséről szóló, a későbbiekben hatályba lépett, 1997. évi LVI. törvény, valamint a 2001. évi CLXI törvény rendelkezéseivel, illetve az az államháztartás működési rendjét szolgáló 217/1998. (XII. 30.) Korm.r. és a 292/2009. (XII. 19.) Korm. r. szabályrendszerével.

12. Az Indítványozó az említett épületkomplexumban – már az 1990- es évek közepétől kezdődően a elnökeként, valamint az OIT tagjaként rendszeresen vendégül látta igazságszolgáltatás vezetőit, a nemzetközi kapcsolatok építése érdekében a külföldi igazságszolgáltatási vezetőket, valamint bírák, bírósági dolgozók részére is – szigorú költségvetési elszámolás mellett – rendelkezésre bocsátotta az ingatlant. Ennek részeként – ameddig csak arra személyes kapcsolati kondíciók mellett a felperesnek lehetősége volt és a jogszabály lehetőséget is biztosított rá, de mintegy 13 éven át tartó időszakban – a barátaitól kapott vitorlášhajó igénybe vételét is, minden ellenszolgáltatás nélkül, saját maga üzemeltetve rendelkezésre bocsátotta. A baráti lehetőségek kimerültével és a biztosítási szabályok szigorodását is követve az Indítványozó a bírósági célok korábbi színvonalú ellátását előtérbe helyezve saját pénzéből vásárolta meg a Jeanneau Sangria 26 típusú vitorlášhajót és a korábbi rendnek megfelelően, azt saját maga üzemeltetve, minden bírósági kérés esetén személyesen is rendelkezésre állva biztosította. Ennek során a felperes maga fedezte a hajó fenntartását: a vízre tételt, a kiemelést, a festést, a javításokat, a kötélzet cseréjét, a belső berendezés és a működés karbantartását, az egyéb kötelező üzemeltetési és karbantartási ráfordításokat, az üzemanyag ellátást, járulékos költségeket stb. Kizárólag a – bírósági célokra rendszeresítésre figyelemmel – az egyébként lehetséges összes kedvezménnyel csökkentett kikötő bérleti díj egy része került elszámolásra a költségvetés terhére. Az ellenőrzések során a hajó üzemeltetésével kapcsolatban sem érte soha kifogás az Indítványozó tevékenységét; a költségvetés alakulása folyamatosan nyomon követhető volt mind az ÁSZ, mind a fejezetgazda számára.

B) A releváns jogi háttér összefoglalása

13. A 2012-es „kényszernyugdíjazási” hullám következtében az Indítványozó bírói jogviszonya 2012. június 30-án megszűnt. Távozását követően az OBH elnöke – anélkül, hogy az Indítványozót ezzel kapcsolatban megnyilatkoztatta volna – belső bírósági körökben, majd sajtó-nyilvánosan kifogás tárgyává tette az Indítványozó üdülőgazdálkodását, illetve benne a vitorlás kikötőbérleti díját, végül pedig 2012 októberében hűtlen kezelés büntette miatt megalapozottnak – sem ténybelileg, sem jogilag – a későbbiek során sem minősülő feljelentést tett az Indítványozó ellen.

14. Az Indítványozó ellen ez alapján 2013. február 6-tól kezdve (első gyanúsított kihallgatás) az ügyészség rendelkezése nyomán büntetőeljárás folyt, egészen 2018. július 5-ig, amikor is a Kúria a Legfőbb Ügyészség rendkívüli perorvoslati kérelmét is elutasította. Ennek során az Indítványozó a büntetőeljárással járó valamennyi hátrányt elszenvedte, ami egészségi állapotának megroppanásával, mentális egészségének megromlásával, társadalmi kapcsolatainak „kihülésével”, anyagi lehetőségeinek beszűkülésével járt, s amely alatt számtalan alaptalan, részben sajtóban megjelenő, részben szűkebb közösségben terjedő támadást kellett elviselnie. A mintegy hat évig tartó indokolatlan, az ügyészség által a végtelenségig erőltetett és sajtó-nyilvánosan is túlzó állításokat megfogalmazó büntetőeljárás a több, mint 40 év büntetőbírói szolgálat következtében az Indítványozót extrém mértékű jogon kívüli, a személyiségét romboló hátránynak tették ki.

15. Az Indítványozót a Székesfehérvári Törvényszék 2. Bf. 262016/11. számú, a Fővárosi Ítéletábla 10.Bhar 327/2016/5. számú és a Kúria Bt. 573/2018/5. számú határozataiban – **bűncselekmény hiányában** – jogerősen felmentette a vele szemben hűtlen kezelés büntette címén emelt vád alól. A Legfőbb Ügyészség „jogorvoslat a törvényesség érdekében” címszó alatt indított eljárása nyomán, a

Kúria a Bt. II. 573/2018/5. számú határozatában az alapul fekvő döntést helybenhagyta. Ugyanakkor a döntésekből nem csupán a bűncselekmény hiányát megállapító felmentő rendelkezés ténye releváns, hanem az is, hogy az eljáró bíróságok nyilvánvalóvá tették: **már az ügy megindulásakor sem merült fel, nem is merülhetett fel bűncselekmény gyanúja**, mert a bűncselekmény konjunktív, törvényi tényállási elemeiből már az ügy megindulásakor sem állt rendelkezésre egyetlen egy sem. Annak felismerése pedig, hogy a bűncselekményi definíció három konjunktív eleme: az idegen vagyton kezelésével történő megbízás, a kezelési kötelezettség szándékos megszegése és az ennek folytán (következtében) előálló vagyoni hátrány a tettes magatartásában jelen van-e, semmiféle nehézséget nem okozhat senki számára, aki nem akar a jogi értékelés körébe vonni metajurisztikus elemeket. Egyetlen tényállási elem vagy (negyedik elemeként) az okozati összefüggés hiánya pedig azt jelenti, hogy a bűncselekmény nem valósult meg.

16. Az Indítványozó által elszenvedett – a személyiségi jogi perben részletezett sérelmeket – a többszörös felmentő ítéletek azonban nyilvánvalóan nem tették semmissé, az őt ért társadalmi kapcsolataiban és egészségében okozott károkat nem enyhítették, a koholt vádak alapján való meghurcolását pedig semmilyen körben nem eliminálták. Ezért ezt követően személyiségi jogok megsértése címén polgári eljárást kezdeményezett az Országos Bírósági Hivatal I. r. és a Legfőbb Ügyészség II.r. alperesek ellen, amelynek során azonban a bíróságok a 2. pontban megjelölt ítéleteikben a kereseti kérelmét elutasították. Az ítéletek – túl azon, hogy szemben állnak azzal az állandó bírói gyakorlattal is, mely szerint a nyilvánvalóan alaptalan büntetőeljárások során elszenvedett indokolatlan joghátrányok a sérelmet szenvedett felet a jogsérelem megállapítása mellett jóvátételre jogosítják – az alább kifejtendők szerint alaptörvény-ellenesek.

III. Az alkotmányjogi panasz részletezése és az alkotmányos összefüggések igazolása

17. A 15. pontban megjelölt büntető ítéletek világosan tartalmazzák, hogy az Indítványozó esetében már a feljelentés megtételekor, a vizsgálat megindulásakor sem létezett semmiféle valós oka a büntetőeljárásnak. Mindemellett az eljárás „alapjául” szolgáló bűncselekmény (hűtlen kezelés) törvényi tényállása sem olyan bonyolult, amely a hivatásszerűen joggal foglalkozó alkotmányos szervezetek számára felismerési nehézséget okozhatna. Az Alkotmánybíróság a 481/B/1999. számú, a hűtlen kezelés törvényi tényállását vizsgáló határozata tartalmazza, hogy ezen törvényi tényállás fogalmi rendszere és dogmatikai készlete tisztázott, a tényállási elemek felismerése, azonosítása semmiféle nehézséget nem jelent; vagyis az ennek vizsgálatakor eleve nem is keletkezhet olyan helyzet, ami a jogkérdés megítélését – még akár az egyszerű polgár számára is – bonyolulttá, nehezen felismerhetővé teszi. Hagyományosan az egyik legrégebbi, a jogrendszerben változatlan tartalommal jelen lévő tényállásról van szó, amit – miként arra az AB döntés utal – olyan esetekre kalkulált a jogalkotó, amelyeket egyszerű, természetes személyeknek is (a cselekmény elkerülése érdekében) könnyedén kell tudni azonosítani és felismernie. Kizárt tehát, hogy ez a bírák, a bírói igazgatási szervezet grémiuma, vagy a hivatásszerűen bűnüldözéssel foglalkozó ügyészség számára érzékelhető nehézséget okozzon, főként ha a törvényi három konjunktív tényállás eleme közül egyetlen egy sem áll fenn.

18. A döntésekből kitűnően az is megállapítható, hogy az Indítványozó ügyében nem volt semmiféle bonyolult jogkérdés, a tények is nagyon egyszerűen kategorizálhatók voltak, a számba jöhető bizonyítékok beszerzése sem okozott problémát, a bizonyítási eszközök már a feljelentés megtételekor is rendelkezésére álltak, teljes terjedelmükben ismertek voltak. Ezek pedig nem mutattak semmiféle, a büntetőjog keretében értékelhető gazdasági szabálytalanságra és ilyet egyetlen testületi, költségvetési, ellenőrzési vizsgálat sem tárt fel az Indítványozóval szemben. Az eredetileg is rendelkezésre álló tényeken, körülményeken túlmenően a büntető ügyben lefolytatott bizonyítás valójában nem hozott semmiféle „többletet”, az ügy természeténél fogva utóbb nem is keletkezhetek új, nem ismert, feltárandó bizonyítékok.

19. Ennek ellenére a 2. pontban támadott ítéletekben a bíróság – szemben az e tekintetben egyébként következetes bírói gyakorlattal – egyáltalán **nem volt hajlandó a nyilvánvaló alaptalanság tényének** vizsgálatára, ami pedig a polgári jogi felelősség szempontjából alapvető kérdés. Ezzel szemben quasi „hatáskörének hiányát” tette ítélezése alapjává, arra hivatkozással, hogy egy másik eljárás helyességét vagy minőségét kellene utólag értékelnie, s mivel a büntetőeljárás törvényesen folyt, az Indítványozó nem szenvedhetett el személyiségi jogi sérelmet. Minden egyéb következtetése ehhez a téves premisszához tapad, így alkotmányjogilag egyetlen alapvető kérdés merül fel: valójában a polgári ügyben eljáró bíróság megtagadta a személyiségi jogi jogsértés megvizsgálását.

20. Anélkül, hogy az Indítványozó a kiindulópont szakmai vitatásába e helyütt belemenne, arra azért nyomatékosan utalni kíván, hogy az egységes joggyakorlat szerint csak a más eljárásban hozott döntés tartalmi vitatása nem lehetséges személyiségi jogi perben, amiről azonban ebben az esetben szó sem volt. (Értelmetlen is lett volna az Indítványozó részéről a bűncselekmény-hiányára alapított felmentő ítéletek vitatása.) A más jogág megítélésére tartozó tartalmi kérdésektől eltekintve azonban még a formailag törvényes, hibátlan eljáráson belül is lehetnek egyébként indokolatlan, jogsértő, polgári jogi szankciót kiváltó eljárási cselekmények (mint ahogyan például ez az alapja a felmentett terhelt esetében elszenvedett kényszerintézkedések miatti kártalanításnak is), másrészt pedig a minden ténybeli alapot nélkülöző, a ténybeli alapok hiányát könnyen eldönthető esetekben folytatott büntetőeljárások – még megalapozott gyanú ellenére is – maguk után vonhatnak polgári jogi szankciót a közhatalom gyakorlóival szemben.

21. Egyébiránt pedig nem az Indítványozó, hanem – az Alkotmánybíróság 339/B/2003. számú határozatában foglaltakkal is nyíltan szembe menve – éppen a polgári eljárás során eljáró bíróság fogott a büntető ítéletek tartalmi felülvizsgálatába amikor a ítéletében azt kommentálta, hogy milyen felismerhető vagy nem felismerhető „szabályszegés” indokolta az Indítványozóval szemben az alperesi magatartásokat, hatáskörét messze túllépve, felülbírálván ezzel a büntetőeljárás eredményét. Annak ugyanis egy bűncselekménnyel – széles értelemben vett vádolás (ideértve a vád büntetőjogi fogalmát és a nyilvánosság előtt ettől függetlenül tett nyilatkozatokat is) – szempontjából nincs semmiféle relevanciája, hogy az érintett személy úgy egyébként a bűncselekményi kategóriába nem tartozóan, a büntető tényálláshoz, a büntető ügyhöz nem kapcsolódóan megvalósított-e bármiféle szabályszegést, vagy követett-e el már életében bármilyen szabályszegést, és az súlyos volt-e vagy sem, felismerhető volt-e vagy sem, stb. Ezzel az ügyben eljáró bíróságok – mentségeket keresve a perbeli alperesek rosszhiszemű magatartására –

lényegében újraértékeltek a büntetőeljárás adatait, az alperesek által végzett egyes percesekek eredményeket és az alpereseknek a sérelmezett, a büntető peren kívüli, de azzal szoros összefüggésben lévő, személyiségi jogot szintűgy sértő megnyilvánulásait.

22. Ez a – más ügyekben követett – egységes bírói gyakorlat összhangban áll az Alkotmánybíróság mindazon döntéseivel, amelyek a az állam büntető igénye érvényesítésének törvényes és alkotmányos kereteit meghatározzák. A büntetőjog a jogrendszer szankciós zárköve, ultima ratio, miből következően az állam büntető hatalma nem lehet korlátlan, az korlátozott közhatalmi jogosítvány [összefoglaló döntések pl. 40/1993. (VI.30.) AB határozat, 13/2001. (V.14.) AB határozat, 4/2013. (II. 21.) AB határozat, 7/2018. (VII. 5.) AB határozat]. Közjogilag felelőtlen szervezetek pedig Magyarországon nincsenek, így sem a bíróság, sem a bírósági igazgatási szervezet, sem az ügyészség nem mentesülhet a felelősség alól, az alaptalanul, kellő körültekintés nélkül kezdeményezett, folytatott, elhúzódó eljárásokért, vagy ha nem tesz eleget intézményvédelmi kötelezettségének. Miként azt az Alkotmánybíróság már működése kezdetén leszögezte: „Az államszervezet akkor működik demokratikusan, ha a demokratikus jogállamiság és az ahhoz szorosan kapcsolódó alkotmányos rend fenntartása és működtetése alapvető követelményként magában foglalja a szabadságjogok tiszteletben tartását és védelmét. Egy szabadságjog megsértése ugyanolyan súlyú indok lehet az államszervezet demokratikus működése zavarának megállapítására, mint az intézmények tevékenységének fennakadása.” [36/1992. (VI. 10.) AB határozat, ABH 1992, 207., 209.]

23. Az Alkotmánybíróság gyakorlatában az emberi méltóság az általános személyiségi jog alaptörvényi meghatározása és a nevesített személyiségi jogok forrása [összefoglalóan pl: 35/2002. (VII. 19.) AB határozat, 36/2005. (X. 5.) AB határozat, 37/2011. (V. 10.) AB határozat]. „Az emberi méltósághoz való jog azt jelenti, hogy van az egyén autonómiájának, önrendelkezésének egy olyan, mindenki más rendelkezése alól kivont magja, amelynél fogva – a klasszikus megfogalmazás szerint – az ember alany marad, s nem válhat eszközzé vagy tárggyá. A méltósághoz való jognak ez a felfogása különbözteti meg az embert a jogi személyektől, amelyek teljesen szabályozás alá vonhatók, nincs érinthetetlen lényegük.”[64/1991. (XII. 17.) AB határozat]. Az általános személyiségi jog magában foglalja a személyiség szabad kibontakoztatásának jogát, az önrendelkezési jogot, az általános cselekvési szabadsághoz, az önazonossághoz, a testi és lelki integritáshoz való jogot és a magánszférához való jogot. Az általános személyiségi jog ezen elemeiből úgynevezett különös személyiségi jogok vezethetők le, amelyek az általános személyiségi jog olyan megnyilvánulásai, amelyek az emberi méltóság által védettek [pl. 8/1990. (IV. 23.) AB határozat, 61 57/1991. (XI. 8.) AB határozat, 75/1995. (XII. 21.) AB határozat, 42/2012. (XII. 20.) AB határozat, 32/1998. (VI. 25.) AB határozat]. Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése a II. cikkhez szorosan kapcsolódva (azzal összhangban) átfogóan védi a magánszférát: a magán- és családi életet, valamint az egyénről, életéről, helyzetéről alkotott szűkebb és tágabb társadalmi képet: a jó hírnevét; ami az indokolatlan, szükségtelen és aránytalan korlátozásukat is kizárja.

24. Nyilvánvalóan van annak emberi méltóságot, jóhírnevet, becsületet, tisztességet sértő volta, ha valakivel szemben minden alap nélkül folyik át nem gondolt súlyos büntetőeljárás. Minden büntetőeljárásról egységesen elmondható, hogy az, a magánszférába való intruzív beavatkozás.

Abban terheltként részt venni még akkor is súlyos hátrány, ha – legalábbis jogállamban – az ártatlanság vélelmét szilárd garanciák támogatják. A gyanúsítás híre önmagában is számos nehézség, hátrány forrása, ami fokozható széleskörű hírveréssel, a vizsgálat és a per pedig „megfelelő” módszerekkel évekig elhúzható. Az, hogy az eljárás alá vont a büntetőeljárásban önként részt vesz, még nem jelenti azt, hogy az egyben akarátának megfelelő cselekvést is jelent, de pláne, hogy ez együtt jár különböző mintavételi, nyilvántartásba vételi eljárásokkal is. A terhelt büntetőeljáráson belüli tūrés kötelezettsége nem jelent jogról való lemondást, a kényszerű helyzet eltūrése nem minősül „sértetti beleegyezésnek”, különösen nem értelmezhető a személyiségi jog megsértéséhez való hozzájárulásként. (Vö: összefoglalón: Fővárosi Ítéltábla 1. Pf.. 20636/2016/5/II. számú ítélete.) Valójában, egy alaptalanul lefolytatott és huzamos időn át tartó, az internet örökös nyilvánossága mellett folyó büntetőeljárás alig orvosolható, leginkább orvosolhatatlan sérelmeket okoz, amit önmagában a felmentő ítélet nem kompenzál.

25. Nota bene! A bűncselekmény hiányában történt felmentésről szóló tudósításra a polgári per alperesei nem is törekedtek, miközben az eljárás meglehetősen nagy és túlzó állításoktól sem mentes hírverés közepette folyt. Az Indítványozó álláspontja szerint a per alperesei részéről az ügy körüli hírverésnek, egyébként sem volt semmiféle racionális indoka, mert tudnia kellett az alpereseknek, hogy ez „áreljárás”¹, bűncselekményről szó sincs. Nem a feltételezett tett volt az oka a számottevő propagandával megindított/folytatott ügynek, hanem az elkövetőként bélyegzett Indítványozónak a büntetőjog eszközének felhasználásával való rossz hírbe keverése, lehetlenné tétele, attól az elismertségtől való megfosztása, amely biztosította volna számára, hogy nyugdíjas bíróként – egyébként másokhoz hasonlóan – az igazságszolgáltatás jobbítása érdekében továbbra is szerepet vállaljon. Mi több, ezzel az eljárással nem csupán jóhírnevét, emberi méltóságát sértették meg, nem csupán a becsületét kezdték ki, de elvették annak a negyven évnek az értelmét is, amit a bíraskodással és az igazságszolgáltatás mindig tiszteletre méltó jobbításával eltöltött. Amint arra a z Indítványozó korábban már utalt, esetében három büntetőbírói ítélet igazolja vissza, hogy a magatartásából minden olyan ténybeli és jogi elem hiányzott, ami egyáltalán – még az elévülés intézményét is figyelmen kívül hagyó – feljelentésére és vele szemben az eljárás indokolatlan lefolytatására, még a vádhoz képest is alaptalan – sajtónyilatkozatokra okot adott volna. Ez egyben azt is jelenti, hogy a perbeli alperesek magatartása kirívóan okszerűtlen volt, ami így különösen alkalmas volt felperes jóhírnevének, becsületének megsértésére.

26. Több évszázados, tudományosan és tapasztalatokkal alátámasztott tény, hogy a büntetőeljárásnak van a személyiségi jogokkal összefüggő olyan szabálya, amely a megalapozatlan eljárásokat, azok kezdeményezését nem veszi ki automatikusan a polgári jogi felelősség hatálya alól. Magyarországon először Vuchetich Mátyás² foglalta össze a büntetőeljárás és személyiségi jog sérülésének – a jelen ügyben, az Indítványozóra is vonatkozó – összefüggéseit egy olyan elv magyarázatában, amely minden tisztességes büntetőeljárásnak a sajátja. E szerint: „(...) minden ember a veleszületett természet adta jogánál fogva jó hírnévnek örvend, minek alapján mindaddig ártatlannak (igaznak) tekintik, míg bűnösségét nem bizonyítják (*donec probetur iniustus*)”³

1 Az áreljárások mai természetéről részletesen értekezik Bócz Endre, korábbi fővárosi főügyész ld: Bócz Endre: A „konceptios per” és az önkény [Belügyi Szemle 64. évfolyam, 5. szám (2016), 66–87. oldal]

2 Vuchetich Matthias: Institutiones juris criminalis hungarici, Buda, 1819. Magyarul: A magyar büntetőjog rendszere (fordította és szerkesztette: Dr. Király Tibor, 2008. Budapest, Közlönykiadó kft.)

3 Vuchetich id mű 406, 409. p.

Vuchetich a jóhírnév védelméből vezette le a védelemhez való jogon kívül a büntetőeljárásban irányadó bizonyítási teher szabályát is. Ezt követően – leszámítva vészkorszakokat – sem volt arról szó soha, hogy a büntetőeljárás kezdeményezésével, lefolytatásával a hatóságok következmények nélkül élhetnek, s ez a modern kori polgári jogi gyakorlatban is visszaigazolódik. A személyhez fűződő jogok éppen hogy sérülhetnek már az eljárás kezdeményezésével, annak végletekig menő fenntartásával, még akkor is, ha az eljárás vége felmentés. A jogszabályoknak – elvileg megfelelően lefolytatott – de indokolatlan eljárásnak van olyan következménye, (mint az Indítványozó esetében is) amely egyszerű felmentő ítélettel nem reparálható. Köztudomású tény, hogy a büntetőeljárás ténye (sőt az erre hivatkozó ténynek a híresztelése) az érintett megítélését, értékelését, hírnevét hátrányosan befolyásolja (EBH 2001. 414, LB Pfv IV. 20708/2007/5.). A hírbe hozottak – különösen ha az eljárás az internet „örökös” nyilvánossága mellett zajlott – örök időkre a vád, a megbélyegzettség foglyai maradnak.

27. Utalni kell továbbá arra – bár az Indítványozó közszereplői minősége kényszer-nyugdíjazásával megszűnt – az újabb alkotmánybírói gyakorlat szerint, még közszereplői státus sem jelenti azt, hogy ilyen minőségében az Indítványozónak egy – az őt, éppen egész életét kitöltő büntetőbíráskodására figyelemmel – másokhoz képest is kirívóan súlyosan érintő, megalapozatlan büntetőjogi felelősségre vonását célzó feljelentés, vád (széles körű) nyilvános vitatását is el kellett volna viselnie. A közszereplők esetében sem azt mondta ki az Alkotmánybíróság, hogy a nyilvánvalóan alaptalan, valótlan híresztelések, becsületüket, jóhírnevüket súlyosan sértő tényállítások közzlése is következmények nélkül és az ezzel járó következményeknek korlátlanul ki vannak téve. Az Alkotmánybírói gyakorlat – a 30/1992. (V. 26.) AB határozattól kezdődően kiemelte, hogy a véleménynyilvánítás jogának kitüntetett szerepe nem vezethet arra, hogy ez a jog – az élethez, emberi méltósághoz való joghoz hasonlóan – korlátozhatatlan lenne. Annak mindenképpen külső korlátja – közszereplők esetén is – a nyilvánvalóan valótlan tényállítás vagy annak öncélú híresztelése; különös tekintettel azokra az esetekre, amikor a szintén alkotmányos védelem alatt álló emberi méltóság, becsület, jóhírnév áll a mérleg másik serpenyőjében. Mi több a 36/1994. (VI. 24.) AB határozat, majd a 18/2000. (VI. 6.) AB határozat, illetve legutóbb a 7/2014/ (III.7.) AB határozat, illetve a 13/2014. (IV. 18.) AB határozat – a nem támogatott vélemény szabadság kategóriájába soroltan – külön foglalkozik azokkal az esetekkel, ha a tényállítások eredője kifejezetten tudatában van a tényállítás valótlanságának, vagy foglalkozása, hivatása szabályai szerint elvárható lett volna tőle a tények valóságának vizsgálata, de a véleménynyilvánítási alapjog felelős gyakorlásával összefüggő kötelezettségeit elmulasztotta. Mindezekkel a kérdésekkel a bíróság a támadott ítéletében nem is foglalkozott, noha a sajtónyilatkozatok tartalma és kifogásolása szintúgy a kereset részét képezte.

28. A 3/2017. (II. 25.) AB határozat új elemként azt is hangsúlyozta, hogy a bíróságok a vélemény szabadságra vonatkozó alkotmánybírói határozatokban megfogalmazott követelményeket sem alkalmazhatják mechanikusan; „a bíróságoknak az eléjük vitt jogvita elbírálása során a sajtószabadság megfelelő alkotmányos védelme érdekében a tudósítással érintett helyzet teljességét kell megvizsgálniuk.” Továbbá a 34/2017. (XII. 11.) AB határozat azt ugyan leszögezte, hogy a régi és új Ptk. viszonylatában nincs tartalmi különbség a jóhírnév sérelme tekintetében, a 7/2014. (III. 7.) AB határozatnak sem a közszereplők védelmére vonatkozó összegzését nem írta felül, sem azon tételét, hogy az Alaptörvény hatályba lépésével a

véleményszabadság helyzete megváltozott. Az Alaptörvény IV. módosításával a IX. cikk egy új, (4) bekezdéssel egészült ki, mely ezen a szinten is kimondja, hogy a véleményszabadság nem irányulhat mások emberi méltóságának sérelmére [részletesen: 22-24. pontok.] Pusztán a közszereplői mivolta történő hivatkozás tehát nem ment senkit az alól, hogy az emberi méltóságot, a jóhírnevet tudatosan, vagy a korábban kifejtettek szerint az alperesek pozíciójában lévő szervezetek esetén a kellő körültekintés hiánya miatt sértő tényállítások, híresztelések esetén jogi felelősséget viseljen.

29. Az állandó bírói gyakorlat szerint – büntetőeljárás folyamatban léte alatt is – személyiségi jogot sértő magatartás a valóságnak meg nem felelő tájékoztatás, a vádirat tartalmának vagy a bírósági eljárás tartalmának elferdítése. (vö: PK 14. sz., BH 2000. 194., BH 1996. 248.) Fokozottan terheli (terhelné) ez a követelmény a bírói szervezet vezetőjét és az ügyészséget, nyomatékosan pedig különösen akkor, ha eljárás alá vont éppen egy alig nyugdíjba vonult büntetőbíró, köztisztviselőben álló, nyugalmazott bírósági vezető. A felperes utal arra, hogy éppen a bírakat érintően a közszereplők körének tűrés kötelezettségét egyébként szélesre táró 7/2014. (III. 7.) AB határozat is tartalmazza, hogy a jogállami működéshez elengedhetetlen közbizalmat, a bírák személyét ért alaptalan szélsőséges támadások nem áshatják alá. Ilyen esetekre vonatkozóan a személyiségi jogi védelem felerősödik. (Az persze a határozat idején az Alkotmánybíróság számára is elképzelhetetlen volt, hogy az ilyen támadások éppen az igazságszolgáltatás szereplőitől érik a bírakat.)

30. Az Indítványozó a per alpereseinek egymást kiegészítő, folytatólagos, alkotmányos védelem alatt nem álló tevékenysége során szenvedte el az őt ért – a széles nyilvánossággal járó – hátrányokat is, még hozzá abból eredően, hogy egyik alperes sem úgy járt el, ahogyan alkotmányos helyzete megkívánta, s ahogyan az az adott helyzetben elvárható lett volna. Ebből a szempontból a szervezetek motivációja éppen úgy közömbös, mind a jogsértés megállapíthatósága, mind a kompenzáció körében mintha természetes személyek lennének; azaz a gyakorlat szerint a bíróság által értékelhető körön kívül esik (Fővárosi Törvényszék, 28. P. 25367/2014/7.) A felróhatóság független a jó vagy rosszhiszeműségtől, és a sérelmet szenvedett felet nem terheli a joghátrány bizonyítása. A 34/1992. (VI. 1.) AB határozat nyomán a bírói gyakorlatban egyértelművé vált az is, hogy a jogsértés megvalósulása önmagában olyan hátrány, amit kompenzálni kell (PJD 2016. 8.) Minderre figyelemmel alkotmányjogilag is jogilag téves a kereset ezen részére, az alperesi szervezetek „szükségképpen felelőtlenségére” vonatkozó bírói érvelés is; ráadásul az okfejtések részben a 2/2002. számú BJE határozatban foglaltakkal is szembe mennek.

31. Az Alkotmánybíróság a 3305/2017. (XI. 24.) AB határozatban rámutatott arra is, hogy az „Alaptörvény az Alkotmánybíróság új, alaptörvényi szintű feladataként határozza meg a bírói döntések Alaptörvénnyel való összhangjának vizsgálatát. Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontjából, valamint az Abtv. 27. §-ából fakadóan a bíróságok döntései és az Alaptörvény rendelkezései közötti összhang biztosítása végső soron az Alkotmánybíróság kötelessége. Erre figyelemmel megállapította, hogy az Alaptörvényben megfogalmazott tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerének elemei a magyar jogrendben immáron egy olyan alkotmányos mércét jelentenek, amely a jogszabályi környezetben túl az egyedi ügyben hozott bírói döntések megítéléséhez is alapul szolgál.” [7/2013. (III. 1.) AB határozat].

32. Azt is kifejtette ugyanakkor, hogy a bizonyítékok újraértékelésére vonatkozó tilalom tiszteletben tartása mellett [19/2015 (VI. 15.) AB határozat] a bírói döntést támadó alkotmányjogi panaszban előadott kifogások értékelése során figyelembe veszi az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d*) pontjában biztosított vizsgálati jogkörének határait [13/2014. (IV. 18.) AB határozat], mindaddig tartózkodva a törvényértelmezési és szakjogi kérdésekben való állásfoglalástól {7/2013. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [33], [38]}, amíg a jogalkalmazói jogértelmezés közvetlenül nem befolyásolja valamely alapjog gyakorolhatóságát és tényleges érvényesülését. {13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [51]}. Ha azonban arra a következtetésre jut, hogy „a bíróság az előtte fekvő, alapjogilag releváns ügy alapjogi érintettségére tekintet nélkül járt el, és az általa kialakított jogértelmezés nem áll összhangban e jog alkotmányos tartalmával” akkor megállapítja a bírói döntés alaptörvény-ellenességét {3/2015. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [18]; 13/2016. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [30]}. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog lényegi tartalmát érintő követelmények teljesülésének vizsgálata, és a jogszabályi környezet alkotmányjogilag aggályos tartalma ugyanis alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek minősül [összefoglalóan: 19/2015. (VI. 15.) AB határozat], így alkotmányjogi panasz tárgya lehet.

33. Az alkotmánybírósági joggyakorlat a tisztességes eljárás kapcsán az Alaptörvény 2013. március 25-i (negyedik) módosítására és a 13/2013. (VI. 7.) AB határozatban foglaltakra figyelemmel a korábbi, az Alkotmány hatálya idején született alkotmánybírósági határozatokban foglalt követelmények körében a kontinuitás talajára helyezkedett. A 7/2013. (III.1.) AB határozatban megállapította, hogy az „Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt rendelkezés értelmezésekor – az Alkotmánnyal fennálló tartalmi és kontextuális egyezés okán – a tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joggal kapcsolatban kimunkált korábbi alkotmánybírósági gyakorlat, a korábbi határozatokban kifejtett érvek és definíciók továbbra is irányadóak.

34. Az Alkotmánybíróság a tisztességes eljáráshoz való jog lényegéről kialakított álláspontját elvi jelentőséggel a 6/1998. (III. 11.) AB határozatban összegezte, majd számos további döntésében részben megismételte, részben bővítette [pl: 5/1999. (III. 31.) AB határozat, 14/2002. (III. 20.) AB határozat, 35/2002. (VII. 19.) AB határozat. A 34/2014. (XI. 14.) AB határozatban, a 8/2015. (IV. 17.) AB határozatban azt is megerősítette, hogy a tisztességes eljárás követelménye olyan minőséget, az eljárási garanciák érvényesülésének olyan lényeges biztosítékát jelenti, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembe vételével lehet csupán megítélni. Többször rámutatott továbbá, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog számos, az Alaptörvényben (vagy a korábbi Alkotmányban) kifejezetten nem nevesített jogot is magában foglal, így az alkotmányszövegben kifejezetten nem nevesített bírósághoz való jog valamennyi feltételét is. Az Alkotmánybíróság értelmezésében tehát a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik a hatékony bírói jogvédelem követelménye, amely szerint a jogi szabályozással szemben alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthessen. Önmagában a bírói út igénybevételének formális biztosítása ugyanis nem elegendő az eljárási garanciák teljesedéséhez, hiszen az alkotmányos szabályban előírt garanciák éppen azt a célt szolgálják, hogy azok megtartásával a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést. A tisztességes eljárás

alkotmányos követelményrendszerét kielégítő hatékony bírói jogvédelem pedig attól függ, hogy az eljárási szabályok értelmében a bíróság mit vizsgálhat felül.

35. Része a tisztességes eljárásnak a független, pártatlan bírósághoz való jog, a nyilvános tárgyaláshoz, az ésszerű időn belüli elbíráláshoz való jog, melyeket az Alaptörvény is nevesít. Ezen túlmenően is vannak azonban olyan jogok, amelyeket az Alkotmánybíróság és az EJEB (Bíróság) külön is nevesített és vizsgált, mint például a fegyverek egyenlőségéhez való jog, az iratokhoz való hozzáférés, azok teljes körű megismerésének joga, a hallgatáshoz való jog, az indokoláshoz való jog, az eljárási cselekményen való kompetens részvételhez való jog, stb. Ezen kívül is vannak azonban olyan, a jogállamisággal szoros összefüggésben álló, külön nem nevesített jogok, amelyek vagy az igazság kiderítésének szolgálatában álló szabad bizonyítás rendszeréhez kapcsolódó eljárási elemekkel kapcsolatosak.

36. Az Indítványozó esetében a hatékony bírói jogvédelemhez való jog, követelményei több szinten is sérültek. Az elszenvedett alaptalan büntetőeljárás következményeinek kompenzálására szolgáló – jogszabály szintjén arra alkalmas és a bírói gyakorlatban (más esetekben) működő – a személyiségi jogainak megsértése miatt indított eljárás csupán formailag elégítette ki a bírósághoz fordulás tényleges lehetőségét, hatékony bírói jogvédelmet nem biztosított [19/2015 [VI. 15.) AB határozat] és bíróság megsértette az indokolási kötelezettség követelményét is.

37. A 2. pontban megjelölt ítéleteket meghozó bíróságok nem az alperesek felelősségét vizsgálták, nem a – részben az ezen eljárás alapját és bizonyítékait képező felmentő (büntető) ítéletben önmagában is nyilvánvalóvá vált – jogsértésük tényét vizsgálták; ehelyett a büntetőbírósági határozatok kritikájába fogtak. Lényegében annak vizsgálata és elbírálása meg sem történt, hogy a z Indítványozó személyiségi jogait egy alaptalan, maj'd hat évig tartó, érdemi bizonyítékkal kezdettől fogva nem rendelkező büntetőeljárás miatt sérti; ehelyett a mentségek keresése folyt az OBH és a Legfőbb Ügyészség alperesek számára.

38. Ennek egyenes következményeként sérült az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében feltüntetett indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye is, ami pedig a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme viszont az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. „Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást fogalmazza meg, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. [7/2013 [III. 1.] AB határozat] Az ítéletek nem indokolták meg, hogy a bűncselekmény hiányában történt felmentő ítéletek mellett milyen tényekre és bizonyítékokra alapozták azon álláspontjukat, hogy az alperesek magatartása miatt nem alapja a jogsértés megállapításának. Nem hogy meggyőző bizonyítékát nem tartalmazzák az alapos döntésnek, de lényegében tartalmi indokolás, az okirati bizonyítékok bekapcsolása nélkül figyelmen kívül hagyták az érdemi keresetet és azok vonatkozásában nem hoztak döntést Így sértik a Pp. 221. §. (1.) bekezdésében felhívott jogszabályi rendelkezést, különösképpen az elutasítás érdemi

jogszabályi háttérét, illetve az érdemi ténybeli feltárási kötelezettséget. Az indokolási kötelezettség megfelelő teljesítése pedig önmagában véve is értéket hordoz: az emberi méltósághoz való jogból levezethető, hogy mindenki számára érthetőnek kell lennie.

39. Ezen feladatuk teljesítése során a bíróságok – az Alaptörvény 28. cikkében foglalt követelmény értelmében – a Be. rendelkezéseit az Alaptörvénnyel, annak részeként a bírósághoz fordulás jogával összhangban kötelesek értelmezni. Az Alkotmánybíróság gyakorlata értelmében a bírósághoz fordulás joga tartalmi követelményt foglal magába abban az értelemben, hogy a hatékony bírói jogvédelem lehetőségét kívánja biztosítani. Önmagában a bírói út igénybevételének formális biztosítása nem elegendő az alapjog érvényesüléséhez. Az alkotmányos szabályban előírt garanciák ugyanis éppen azt a célt szolgálják, hogy azok megtartásával a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést {8/2015. (IV. 17.) AB határozat, Indokolás [65]}. A tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerét kielégítő hatékony bírói jogvédelem érvényesülése konkrét esetben az irányadó eljárási szabályok függvényében ítéltető meg. {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [24]; 8/2011. (II. 18.) AB határozat, ABH 2011, 49, 80–81.}

40. A fentebb kifejtettek alapján az indítványozó ismételten kéri az indítvány befogadását és elbírálását, valamint a támadott bírósági határozatok alaptörvény-ellenességének megállapítását és az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján ex tunc hatályú megsemmisítését.

Budapest, 2020. december 17.

Tisztelettel, az Indítványozó képviselőjében:

dr. Kadlót Erzsébet
ügyvéd

dr. Kadlót Erzsébet

